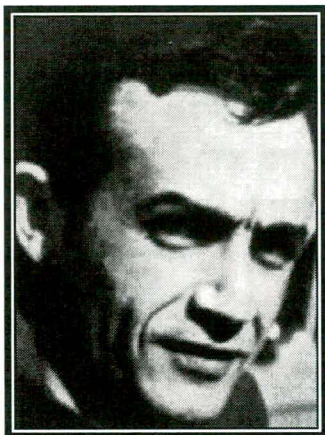

רב סרן חנניה רביבו ז"ל

בן אסתר ומסעוד

נולד במרוקו

בתאריך ו' בניסן ת"ש, 14/4/1940

התגורר בירושלים

התגייס בפברואר 1958

שרת בחטיבת הצנחנים

נפל בעת מילוי תפקידו

בתאריך י"ח בשבט תשל"ה, 30/1/1975

נקבר בהר הרצל

אזור: ד חלקה: 4 שורה: 3 קבר: 7

הותיר אחריו אישה, בן, בת, אם ואח

בן 34 בנפלו

קורות חיים

בן מסעוד ז"ל ואסתר. נולד ביום ו' בניסן ת"ש (14.4.1940) במרוקו. עלה ארצה עם משפחתו בשנת 1955. חנניה למד בילדותו ביחדר' ובישיבות שונות ברחבי מרוקו. בן שמונה התייתם מאביו וכשעלה עם אמו ועם אחיו לישראל התיישבו בחצור הגלילית. לבקשת אמו התחיל חנניה ללמוד בישיבה במירון. כעבור זמן עברה המשפחה לירושלים וחנניה המשיך את לימודיו ב"יסודי" בית יעקב' שבבקעה וב"תיכון" למל' שבירושלים בשעות הערב. בשעות הבוקר עבד חנניה כמסגר ועזר לאמו בכלכלת המשפחה. "כבר בילדותו התחיל חנניה לסייע לפרנסת המשפחה", מספר ידידו, יהודה "נאמנותו למשפחתו היא דוגמה לרבים, ולא רק מן ההיבט הכלכלי; אף כי התרחק מקיום המצוות המעשיות של הדת השתדל לנהוג על פי צוים אלה בבית, מתוך כבוד לאמו האלמנה. תכונתו הבולטת ביותר היתה חוש הומור מקורי ומיוחד שנמזג ברצינות, באחריות וביסודיות, שהיו אף הן מאפייניו הבולטים. הוא אהב את האדם הפשוט, העממי והצנוע. ושנא יחס של התנשאות וגאווה. היתה בו אהבה מיוחדת לירושלים. כשדיבר על ירושלים, הבריקו עיניו כקרן אור". "טוב לבו היה ידוע לכול", מוסיפה ידידתו, חוה "תמיד היתה בו נכונות

לעזור לסייע לחבריו הרבים. כאשר שירת בעלי בסיני, עזר חנניה לי ולילדי להתגבר על הקשיים והרבה לבקר בביתנו".

חנניה גויס לצה"ל בפברואר 1958 והתנדב לנח"ל. במשך שירותו הסדיר שהה במקום מרוחק מביתו וביקר את בני משפחתו לעתים רחוקות. הוא היה חייל למופת, ומפקדיו לא התלוננו עליו מעולם. בתום שירותו הסדיר התנדב חנניה לצבא הקבע והשתלם בקורסים מקצועיים שונים, מהם - קורס אפסנאות. הוא התקדם מהר בסולם הדרגות ובתפקידו המקצועי, אך כשהוענקה לו דרגת רס"ל החליט להשתלם בקורס קצינים. כיון שלא ראה את עתידו כחוגר בשורות צבא הקבע. על אף קשייו בקורס הקצינים סיימו בהצלחה. חנניה אף השתלם בקורס צניחה ושירת שנים רבות כקצין צנחנים. במסגרת תפקידו נטל חלק בפעולת כראמה ועמד בסכנה של נפילה בשבי עם חבריו לפעולה. הוא ניצל בנס ובמרוצת השנים התקדם בתפקידו וזכה להערכתם החיובית של מפקדיו.

כשהוענקה לו דרגת רב-סרן החליט חנניה לעבור ולשרת בתפקיד ניהולי על אף אהבתו הרבה לתפקידו כצנחן. הוא נתמנה למפקד מחוז איילון וכעבור זמן ביקש לעבור ולשרת בירושלים, כדי להימצא בקרבת אשתו וילדיו. לאחר משך המתנה ממושך ניתן לו מבוקשו. ולא היה מאושר ממנו.

מספר חברו, יהודה: "זכורים לי אותם ימים ולילות ארוכים שבהם תרמנו להקמת אחת היחידות המפוארות של צה"ל. חנניה היה קצין, ואני הייתי נמוך ממנו בדרגה. לא נמצאו לנו מיטות, וחנניה עמד על כך שהוא יישן על הרצפה ולי נתן מקום כבוד על שולחן משרדו. הוא היה בעל מקצוע מעולה בתחומי הצבאי וגם כאן באה לגילוי אותה צניעות שהיתה קו מנחה בחייו. בימי שהותנו מחוץ לכותלי הבסיס התגלתה בחנניה אהבה עמוקה לארץ. הנסיעות הארוכות והמשותפות לתעלה היו חוויה בלתי נשכחת. הוא נהג להשתחרר, להשתפך, עם חוש ההומור המיוחד שלו. כך, לא הרגשתי כלל את קשיי הדרך הארוכה. במלחמת ששת הימים רץ חנניה בגבורה עילאית ממשאית למשאית כדי לעודד את החיילים, תחת אש כבדה. הוא לא פסק לדאוג לכל אחד מהם והשתדל לעודדם ככל יכולתו". במשך שירותו בתפקידיו השונים העריכוהו תמיד מפקדיו כחייל וכקצין מסור, אחראי, מסודר ונאמן לתפקידו. מפקדו כתב למשפחה:

"חנניה עשה בשקט ובצנעה את המוטל עליו ולא נרתע מעומס העבודה בכל התפקידים שמילא".

ביום י"ח בשבט תשל"ה (30.1.1975) נפל חנניה בעת מילוי תפקידו באזור ירושלים. הובא למנוחת עולמים בבית העלמין הצבאי בהר הרצל בירושלים. השאיר אחריו אישה, בן ובת, אם ואח.

"אבא שלי הוא איש טוב מאוד, כי הוא עזר לאנשים," כתבה בתו, מיכל. "עשינו 'כיף' עם אבא שלי, טיילנו ובילינו ביחד. זה לא יכול להיות שאבא שלי מת, אבל אמא שלי לא משקרת ואני האמנתי לה."

משפחתו תרמה ספר תורה לזכרו לבית הכנסת שבשכונת מגוריו בירושלים.